

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความมุ่งหมายตามนัยแห่งแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับพหุทศวรรษ 2520 ได้กล่าวไว้ว่า "การศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันตลอดชีวิต เพื่อมุ่งสร้างเสริมคุณภาพของพลเมืองให้สามารถดำรงชีวิตและทำประโยชน์แก่สังคม โดยเน้นการศึกษาเพื่อสร้างเสริมความอยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคงและความผาสุกรวมกันในสังคมไทยเป็นประการสำคัญ"¹

แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) วางวัตถุประสงค์ไว้ว่า กระทรวงศึกษาธิการจะเร่งรัดพัฒนาการศึกษาทุกระดับและประเภทการศึกษา ในความรับผิดชอบให้เหมาะสมกับสภาพที่เป็นจริงของประเทศ และให้สนองความต้องการขั้นพื้นฐานของสังคมและการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งให้การศึกษามีส่วนร่วมช่วยเสริมสร้างคุณภาพความเป็นมนุษย์และแก้ปัญหากำลังคน ในขณะที่เดียวกันก็มุ่งให้การศึกษามีส่วนร่วมสร้างความรู้ ทักษะ และทัศนคติ เพื่อโน้มน้าวสังคมในอนาคตไปสู่จุดหมายปลายทางที่ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้จะโคปรพยายามจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล²

นอกจากนั้น นโยบายการพัฒนาการศึกษาโดยส่วนรวมในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) ได้กำหนดไว้ตอนหนึ่งว่า ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเนื้อหา

¹อักษรบัณฑิต, แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต, 2520), หน้า 1.

²จิตต์โสภี, "แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4," วิทยาสาร 14 (เมษายน 2519) : 24.

สาระและขบวนการเรียนรู้ของแต่ละระดับและประเภทของการศึกษาให้เหมาะสมกับสภาพที่เป็นจริงในแต่ละท้องถิ่น โดยให้สนองความต้องการของสังคม วัฒนธรรม การเมือง และเศรษฐกิจของท้องถิ่นและของประเทศ และให้มีการเรียนทฤษฎีกับการปฏิบัติควบคู่กันไป พร้อมทั้งจัดให้เนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนรู้มีความผสมผสานกันระหว่างความงอกงามทางคุณธรรม จริยธรรม และปัญญา กับความเจริญทางวัตถุ¹

จะเห็นได้ว่า แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับพุทธศักราช 2520 และแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4 มีเป้าหมายที่จะจัดการศึกษาให้สนองความต้องการของสังคม เพื่อให้พลเมืองมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในสังคม ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้เขามีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข พลศึกษาเป็นการศึกษาอย่างหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด และมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับการศึกษาทั่วไปในการที่จะส่งเสริมให้เด็กได้มีพัฒนาการอย่างสมบูรณ์ทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

กอง วิสุทธการมณเฑียร ไค้กล่าวไว้ว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาองค์หนึ่งอยู่ในองค์ดีของการศึกษา ซึ่งไค้แก พุทธิศึกษา จริยศึกษา พลศึกษา และหัตถศึกษา พลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาที่ก่อให้เกิดบูรณาการในคานการศึกษาทั่วไป หากขาดการศึกษาของคนี้แล้วจะทำการศึกษาไม่สมบูรณ์ ซาคองค์ประกอบที่จะช่วยให้อุดมการณ์ทางการศึกษาของชาติสำเร็จจลุลวงตามความมุ่งหมาย²

วรศักดิ์ เพียรชอบ ไค้กล่าวไว้ว่า วิชาพลศึกษา คีอ การศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอย่างอื่น ๆ คีอ เป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนไค้มีพัฒนาการทั้งทางคานร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกคางจาก

¹จิตต์โสภี, "แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4," วิทยาสาร 14 (เมษายน 2519) : 24.

²กอง วิสุทธการมณเฑียร, "การพลศึกษากับการพัฒนาประเทศ," เอกสารคำบรรยาย ณ หอประชุมกรมการศาสนา, (28 มกราคม 2513). (อัครสำเนา).

วิชาอื่นที่ตรงที่วิธีการและสิ่งที่นำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือ การเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ¹

บุคควอลเตอร์ (Bookwalter) กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นการพัฒนาการที่ ไร้ผลที่สุดทางด้านบูรณาการ และการปรับตัวทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม โดยที่ ใ้ได้รับการสอนและเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา"² "กีฬาจึงเป็นสื่อกลางที่จะนำเด็กไป สู่จุดมุ่งหมายของการศึกษาได้ (In Education, Sport is means to and Ends)"³ แนช (Nash) ได้ให้คำนิยามของคำว่าพลศึกษา ไว้ว่า "พลศึกษาเป็นการ ศึกษาส่วนหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด และเป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมเป็นสื่อ เพื่อ ให้เกิดพัฒนาทางด้านกาย ทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม"⁴

ในปัจจุบันนี้เราจะเห็นว่า สังคมของประเทศเรามีการเปลี่ยนแปลงไปกว่าแต่ กอนมากโดยเฉพาะสังคมตามเมืองใหญ่ ๆ จึงก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากแก่สังคมขึ้นมา มาก ปัญหาหนึ่งที่ควรที่จะเอาใจใส่และหาทางแก้ไขก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับเยาวชน ดังที่

¹วรงค์ดี เพียรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา," วารสารพลศึกษา 11 (มิถุนายน 2512) : 10.

²Karl W. Bookwalter, Physical Education in the Secondary School (Philadelphia : Library of Education Series, 1969), p. 13.

³P.C. McIntosh, Sport in Society (London : C.A., Watts and Co., 1963), p. 201.

⁴Jay B. Nash, Physical Education (New York : A.S. Barnes and Co., 1948), p. 52.

สภาวิจัยแห่งชาติได้ให้ความเห็นว่า "ปัญหาของเยาวชนที่ปรับตัวให้เข้ากับสังคมไม่ได้ก็ยังมีมากขึ้น การศึกษามีบทบาทในการพัฒนาสังคม ดังนั้น การศึกษาจึงมีจนวนสำคัญในการอบรมและให้ความรู้ที่ถูกต้องต่อการปรับตัวของเด็ก"¹

นอร์ทเวย์ (Northway) กล่าวว่า เด็กเป็นสิ่งที่จะต้องเอาใจใส่และส่งเสริมเพื่อให้เด็กแต่ละคนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รู้จักร่วมมือกัน สามารถเข้ากับเพื่อนได้ และมีชีวิตอยู่อย่างเป็นสุขที่โรงเรียน เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะมีชีวิตที่เป็นสุขในสังคมและหวังว่าจะเป็นผู้สร้างประโยชน์ให้กับสังคมส่วนรวมได้ในที่สุด²

จากคำนิยามที่นักการศึกษาหลายท่านดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าเป้าหมายของพลศึกษาประการหนึ่งก็คือ เพื่อการพัฒนาทางด้านสังคม นักการศึกษาในวงวิชาการพลศึกษามีชื่อเสียงและหนังสือตำราต่าง ๆ จำนวนมาก ที่เขียนขึ้นโดยนักพลศึกษาที่มีประสบการณ์หลายท่านลงความเห็นสอดคล้องกันว่า ถ้าสามารถวางแผนและจัดโปรแกรมพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้บุคคลที่เข้าร่วมโปรแกรมประสบความสำเร็จในวัตถุประสงค์ที่ประสงค์จะก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกายและด้านสังคมเป็นอย่างดี โดยเฉพาะวัตถุประสงค์ด้านสังคม นักพลศึกษามักจะพูดกันอยู่เสมอว่า จะช่วยให้บุคคลเกิดการพัฒนาคูณลักษณะประจำตัวต่าง ๆ ทำให้การปรับตัวทางสังคมเป็นไปได้ดีขึ้น ส่งเสริมความร่วมมือการเป็นผู้นำ และความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา³

¹สภาวิจัยแห่งชาติ, การศึกษาวิจัยปัญหาเยาวชน (สำนักงานเยาวชนแห่งชาติ สภาวิจัยแห่งชาติ, 2509), หน้า 3.

²H.L. Northway, A Primer of Sociometry (Toronto : University of Toronto Press, 1955), p. 48.

³ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์, "พลศึกษาช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้จริงหรือ," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ 1 (มกราคม 2521) : 35.

บุชเชอร์ (Bucher) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการพัฒนาคนสังคม เป็นเรื่องเกี่ยวกับการช่วยให้แต่ละบุคคล ปรับปรุงบุคลิกภาพ ปรับปรุงกลุ่ม และการปรับตัว ในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม กิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ จะเปิดโอกาสอย่างดีที่สุดในการปรับปรุงคนต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งจะต้องได้รับการเตรียมการอย่างเหมาะสมของผู้นำ¹

การพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคมนำมาซึ่งการปรับตัวทั้งตัวเองและผู้อื่น และการพัฒนามาตรฐานความประพฤติที่จำเป็นของพลเมืองดี พลศึกษามีส่วนส่งเสริมสังคมปัจจุบันได้ โดยอาศัยกิจกรรมทางกายต่าง ๆ ภายใต้การดูแลของผู้นำ สามารถช่วยให้ผู้เรียนปรับตัวได้ พลศึกษาเป็นแรงขับอย่างหนึ่ง เด็กและเยาวชนส่วนมากจะไม่เข้าร่วมกิจกรรมหลายอย่างในเวลาเดียวกัน แต่เขาเข้าร่วมเพื่อเหตุผลที่เขาเลือกบางอย่างอิสระ และเหตุผลจากแรงขับภายในของเขาที่กระตุ้นเขาให้กระทำภายใต้กฎเกณฑ์ซึ่งสามารถจะสร้างแนวทางการประพฤติของแต่ละคนที่เขาไปมีส่วนร่วม มนุษย์สัมพันธ์อันดีได้พัฒนาขึ้นเมื่อมีการยอมรับความสามารถของผู้เข้าร่วมกิจกรรม เป็นการสร้างกำลังใจให้กลุ่ม การช่วยเหลือผู้เรียนที่มีทักษะน้อยและอ่อนแอกว่า ตระหนักถึงความร่วมมืออันจะนำมาซึ่งความสำเร็จของสังคม พลศึกษาช่วยพัฒนาความรู้สึกรู้สึกการเป็นเจ้าของ เคารพกฎกติกา เสนออย่างยุติธรรม สุภาพอ่อนน้อม มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบ ยุติธรรม ซื่อสัตย์ เคารพสิทธิผู้อื่น ทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งจำเป็นของมนุษย์สัมพันธ์อันดี เป็นกฎแจกอกหนึ่งที่จะนำมาซึ่งสันติภาพ และโลกแห่งประชาธิปไตย²

¹ Charles A. Bucher, Foundations of Physical Education 7th ed. (Saint Louis : The C.V. Mosby Co., 1975), p. 59.

² Charles A. Bucher, Constance R. Koenig and Milton Barnhard, Method and Materials for Secondary School Physical Education 5d ed. (Saint Louis : The C.V. Mosby Co., 1970), pp. 75-76.

ดอน แคช ซีตัน (Don Cash Seaton) โกกกล่าวถึง คุณค่าของการออกกำลังกายทางร่างกายว่า "มนุษย์ไม่เคยมีสุขภาพดีในการกระตุนที่อยากจะอยู่ร่วมกันในทางสังคม จากความปรารถนาอันอาจรวมถึงความพอใจในการเล่นกีฬาด้วยกัน การเล่นเป็นทีม การมีน้ำใจเป็นนักกีฬา การรวมเล่นกีฬาที่คล้ายคลึงกัน ทำให้เกิดการพัฒนากายภาพที่ขึ้นได้"¹

นอกจากนี้ วรศักดิ์ เพียรชอบ โกกกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการพลศึกษาในข้อที่เกี่ยวกับการพัฒนากายภาพว่า กิจกรรมพลศึกษาซึ่งอยู่ภายใต้การจัดและดำเนินการของครูผู้สอนที่มีความรู้และความสามารถจะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเป็นผู้ที่มีความเข้าใจ สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี เช่น ทางด้านคุณลักษณะประจำตัวจะส่งเสริมให้เป็นผู้ที่มีความถนัด ความคิดริเริ่ม ความอดทน ความเชื่อมั่นในตัวเอง การรู้จักยับยั้งชั่งใจ การมีศีลธรรมจรรยาและอื่น ๆ สำหรับด้านคุณลักษณะที่เกี่ยวกับหมู่หรือพวกก็จะช่วยส่งเสริมให้เป็นผู้ที่มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีความสุภาพอ่อนโยน มีความร่วมมือกัน มีความซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เคารพสิทธิของผู้อื่น เคารพคอกฎกติกาการเล่น เสียสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม และมีความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เหล่านี้เป็นต้น ถ้าครูได้จัดการเรียนการสอนเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะทาง ๆ เหล่านี้อย่างแท้จริงแล้ว ผู้เรียนจะสามารถถ่ายทอดนำไปใช้ในสภาพการณ์ของการมีชีวิตอยู่ในสังคมจริง ๆ ได้เป็นอย่างดี²

¹Plato, in Physical Education Handbook, by Don Cash Seaton, Irene A. Clayton, Howard C. Leibee, and Lloyd Messergmith, 3d ed. (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1959), p. 10.

²วรศักดิ์ เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523), หน้า 9.

เนื่องจากวิชาพลศึกษานั้นต้องอาศัยกิจกรรมการออกกำลังกายต่าง ๆ เป็นสื่อ เพื่อให้เกิดพัฒนาการทางค่านต่าง ๆ และกิจกรรมทางพลศึกษามีอยู่หลายประเภท เช่น กีฬาประเภทบุคคล กีฬาประเภทบุคคลและประเภทหมู่ กิจกรรมเข้าจังหวะ การเพาะกาย การทดสอบสมรรถภาพตนเอง และกิจกรรมที่เล่นในเวลาว่าง ในการเลือกกิจกรรมเหล่านี้บรรจไว้ในโปรแกรมจึงควรได้รับการเอาใจใส่และพิจารณาอย่างรอบคอบจากคณะกรรมการหลักสูตร นอกจากนั้น ในการพิจารณากิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางค่านสังคม น่าจะมีหลักการ คือ หลักสูตรควรมีกิจกรรมมากพอสำหรับการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ กิจกรรมต่าง ๆ ควรส่งเสริมการฝึกหัดการเป็นพลเมืองดีในระบบประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้เขามีส่วนร่วมในกีฬาประเภทบุคคล เลือกหัวหน้าชุดและเป็นสมาชิกที่มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน หลักสูตรควรจะเหมาะสมกับอุดมคติและความต้องการของสังคม กิจกรรมต่าง ๆ ควรเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้ฝึกหัดลักษณะนิสัยที่ต้องการ การมีวินัยในตนเองเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการใช้เครื่องมือทำงาน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการฝึกลักษณะนิสัย¹

ทั้งที่โลกกล่าวมาแล้วว่า พลศึกษามีบทบาทสำคัญในการทำให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ โดยอาศัยกิจกรรมหรือกีฬาต่าง ๆ เป็นสื่อ ซึ่งกิจกรรมพลศึกษานั้นมีอยู่มากมาย ดังนั้น ผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร ครูพลศึกษา หรือบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษา จำเป็นจะต้องมีความสามารถในการเลือกกิจกรรมพลศึกษาอันจะก่อให้เกิดพัฒนาการทางค่านสังคมอย่างสูงสุดในตัวผู้เรียน หรือผู้เข้าร่วมกิจกรรม โดยอาศัยหลักการหรือทฤษฎีต่าง ๆ ที่มีอยู่เป็นแนวทาง ถึงแม้ว่าจะเคยมีผู้วิจัยมาแล้วว่า ผู้ที่มีทักษะทางกีฬาสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมดีกว่าผู้ที่มีทักษะทางกีฬาน่า แต่ก็มีไคบางประเภทของ

¹Charles A. Bucher, Constance R. Koenig and Milton Barnhard, Methods and Materials for Secondary School Physical Education 2d ed. (Saint Louis : The C.V. Mosby Co., 1965), pp. 185-188.

กิจกรรมพลศึกษาว่า กิจกรรมประเภทไหนจะสามารถทำให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรม ได้มีการปรับตัวทางสังคมที่ดีกว่ากัน ควบคู่กันนี้ข้าพเจ้าจึงได้ตกลงใจทำการวิจัยในเรื่องนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาประเภทชก และนักกีฬาประเภทบุคคล
2. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคมระหว่างนักกีฬาประเภทชก กับนักกีฬาประเภทบุคคล

สมมติฐานในการวิจัย

เนื่องจากการเล่นกีฬาประเภทชก จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ ตลอดจนการประสานงานกันระหว่างผู้เล่นทุกคนภายในชก ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเป็นสังคม สังคมหนึ่ง จึงทำให้ผู้เล่นทุกคนมีโอกาสที่จะพัฒนาการปรับตัวทางสังคมได้มากกว่าการเล่นกีฬาประเภทบุคคล ซึ่งมีลักษณะการเล่นที่เล่นเป็นรายบุคคล ความสำเร็วจึงขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวผู้เล่นนั้น ๆ เป็นสำคัญ ไม่จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ หรือการประสานงานกับผู้เล่นอื่น ๆ เหมือนกับกีฬาประเภทชก จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วนี้ ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า นักกีฬาประเภทชกมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมสูงกว่านักกีฬาประเภทบุคคล

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคมของนักกีฬาชายระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนประเภทสหศึกษา สังกัดโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง ซึ่งสมัครเข้าแข่งขันกีฬานักเรียนของกรมพลศึกษา ประจำปีพุทธศักราช 2523 ประกอบด้วยนักกีฬา 2 ประเภท คือ

1. นักกีฬาประเภทชุก ได้แก่ นักกีฬาฟุตบอล และวอลเลย์บอล
2. นักกีฬาประเภทบุคคล ได้แก่ นักกีฬาเทเบิลเทนนิส และแบดมินตัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาแจกแบบสอบถามในช่วงที่การแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิส และแบดมินตันได้แข่งขันเสร็จสิ้นลงแล้ว ส่วนกีฬาฟุตบอลและวอลเลย์บอลยังคงดำเนินการแข่งขันอยู่ แต่บางชุกก็แข่งตกรอบไปแล้ว ทำให้ข้อมูลที่ได้รับกลับคืนมาไม่ครบถ้วน อาจมีผลต่อการวิจัยบ้างเล็กน้อย

คำจำกัดความ

การปรับตัวทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแนวทางของสังคมส่วนใหญ่ ซึ่งประกอบไปด้วยลักษณะสำคัญ ๆ 4 ประการด้วยกัน คือ ลักษณะทางร่างกาย ลักษณะทางอารมณ์ ลักษณะทางสังคม และลักษณะสติปัญญาและความสามารถทางการเรียนแล้วทำให้เขาเกิดความรู้สึกพอใจ สบายใจ สามารถจะทราบได้จากการให้บุคคลนั้นประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ซึ่งเป็นแบบวัดชนิดซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล สเกล บุคคลที่มีการปรับตัวทางสังคมดีมักจะสะท้อนความรู้สึกที่ปลอดภัย มีความเชื่อมั่นในตัวเอง ยอมรับค่าออกมาจะมีคะแนนสูง แต่ในทางตรงข้าม บุคคลที่มีการปรับตัวทางสังคมไม่ดี จะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยมีอาการต่อต้านอย่างเด่นชัด ขาดความพอเหมาะพอดีทั้งทางกาย ทางอารมณ์ ทางสังคมและทางสติปัญญา และความสามารถทางการเรียน ประมาณค่าตนเองอย่างไม่เป็นที่พึงพอใจ จึงทำให้ได้คะแนนต่ำกว่าปกติ

ลักษณะทางร่างกาย หมายถึง ลักษณะของรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ร่างกายที่ปรากฏให้เห็น ตลอดจนลักษณะต่าง ๆ ทางกาย

ลักษณะทางอารมณ์ หมายถึง ความรู้สึก (feeling) การแสดงออกของความรู้สึก (Emotion expressions) ตลอดจนระดับของความรู้สึกเหล่านั้น

ลักษณะทางสังคม หมายถึง อุปนิสัยอันจะส่งผลถึงความสัมพันธ์ติดต่อกับบุคคลอื่น

ลักษณะสติปัญญา หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ ความคิดริเริ่มหรือลักษณะอื่น ๆ ที่ต้องใช้วิจารณญาณด้วยปัญญาความคิด

นักกีฬาประเภทชุก หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในทักษะทางกีฬาที่เล่นเป็นชุด การเล่นต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานกันของผู้เล่นทุกคนในชุด ไค้แก นักกีฬาฟุตบอล และวอลเลย์บอล

นักกีฬาประเภทบุคคล หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในทักษะทางกีฬาที่เล่นเป็นรายบุคคล ไค้แก นักกีฬาเทเบิลเทนนิส และแบดมินตัน

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหาร การศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน นักการศึกษา ครูพลศึกษา ครูฝ่ายแนะแนว ตลอดจนบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษา ในการที่จะปรับปรุงหลักสูตร และโปรแกรมพลศึกษา เพื่อส่งเสริมการปรับตัวทางสังคมของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานส่งเสริมกีฬาต่าง ๆ ในการเลือกกิจกรรมเพื่อชิงแข่งขัน หรือเพื่อฝึกอบรมเยาวชนให้มีการพัฒนาทางค่านิยมอย่างดีที่สุด นอกเหนือจากการพัฒนาทางค่านิยมอื่น ๆ
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับบุคคลทั่วไปในการ เลือกเข้าร่วมในกิจกรรมประเภทที่ก่อให้เกิดการปรับตัวทางค่านิยมที่ดีกว่า